

Äärimmäistä uskollisuutta: Jumalan palveleminen sotatantereella

”Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin.” (Matt. 6:33.)

Avaintekstit:

Joos. 5:1-7;
2. Moos. 12:6;
1. Kor. 5:7;
Joos. 8:30-35;
5. Moos. 8:11, 14;
Hepr. 9:11-12.

Tällä viikolla tarkastelemme joitakin keskeisiä tilanteita Israelin ollessa luvatussa maassa, kun se omistautui uudelleen Herralle, joskus vasta vaaran uhatessa. Joosua teki näennäisesti järjettömiä päätöksiä ympärileikattaessaan israelilaiset vihollisen alueella (Joos. 5:1-9), juhliessaan pääsiäistä välittömän vaaran uhatessa (Joos. 5:10-12), rakentaessaan alttarin ja palvoessaan Herraa, kun valloitus oli täydessä vauhdissa (Joos. 8:30-35), ja pystyttäessään pyhäkköteltan, kun seitsemän Israelin sukukuntaa ei ollut vielä saanut perintöosaansa (Joos. 18:1-2).

Kiireisessä elämässämme meillä on taipumus kiinnittää huomiota kiireellisiin asioihin, joita elämä tuo eteemme. Hyvin usein unohdamme varata laatu-aikaa, jotta voisimme uudistaa sitoutumisemme Jumalaan ja pysähtyä ilmaisemaan kiittollisuutemme siitä, mitä hän on tehnyt ja tekee päivittäin puolestamme. Aamu- ja iltahartaus sekä perheen alttari tuntuvat olevan niin irrallaan yhteydestään ylikuormitetussa, mukavuuspainotteisessa ja saavutuksiin suuntautuneessa elämässämme. Silti syvällä sydämessämme me kaikki tiedämme, että Jumalan ja rakkaittemme kanssa yhdessä vietetty aika on paras rajallisen aikamme sijoitus.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 15.11.2025

LIITTO ENSIN Lue Joos. 5:1-7. Miksi Herra käski Joosuan ympärileikata israelilaisten toinen sukupolvi juuri tällä valloituksen hetkellä?

Maan tutkimisen, vakoojien rohkaisevan raportin ja ihmeellisen Jordanin ylittämisen jälkeen olisimme odottaneet välitöntä taistelua vihollisen kanssa. On kuitenkin jotakin sotilaallista valloitusta tärkeämpää: Israelin liitto Jumalan kanssa.

Ennen kuin uusi sukupolvi saattoi ryhtyä ottamaan maata haltuunsa, heidän oli oltava täysin tietoisia erityisestä suhteestaan maan todelliseen omistajaan. Liiton merkin uusiminen on vastaus Jumalan armolliseen ja ihmeelliseen tekoon, kun hän toi Israelin turvallisesti Jordanin yli.

Liittomme Jumalan kanssa pitäisi aina olla vastaus kiitolisuuteen siitä, mitä hän on jo saanut aikaan puolestamme, eikä koskaan pyrkimys saada jotain hyötyä noudattamalla hänen vaatimuksiaan lainkuuliaisesti. (Tämä sama käsite oli epäilemättä ratkaisevan tärkeä Paavalin kamppailussa niiden kanssa, jotka vaativat, että pakanakäännynnäisten miespuoliset henkilöt piti ympärileikata, mikä käy selvimmin ilmi hänen kirjeestään galatalaisille.)

Israel oli historiansa suurimman sotaretken kynnyksellä, ja voisimme odottaa, että koko leiri oli kiireinen sotavalmisteluissa. Niin olikin, mutta ei perinteisessä mielessä. Hevosten valjastamisen ja miekkojen teroittamisen sijaan he osallistui-
vat rituaaliin, joka jätti suurimman osan taistelevista joukoista haavoittuvaksi ainakin kolmeksi päiväksi.

He tekivät tämän juhlistaakseen suhdettaan Jumalaansa, joka oli vapauttanut heidät Egyptistä. Miksi? Koska he tunnustivat, että taistelu kuuluu Herralle. Hän on se, joka antaa heille voiton ja menestyksen. Jeesus muotoili saman periaatteen hieman eri sanoin: "Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin." (Matt. 6:33). Useimmiten arki tuntuu painostavan meitä niin monien tärkeiden asioiden kiireellä, että unohtamme asettaa etusijalle tärkeimmän asian elämässämme: sen, että uudistamme päivittäin Kristukseen sitoutumisemme.

Mieti, milloin olet laiminlyönyt aikaa Jumalan kanssa "tärkeämpien" asioiden vuoksi. Miksi tämä on niin helppoa, ja miten voimme taistella sitä vastaan?

PÄÄSIÄINEN

Miksi on merkittävää, että Joosua päätti viettää pääsiäistä huolimatta siitä, että hänellä oli kiireellinen ja valtava tehtävä valloittaa luvattu maa? Lue Joos. 5:10; 2. Moos. 12:6; 3. Moos. 23:5; 4. Moos. 28:16; 5. Moos. 16:4, 6.

Toinen tärkeä valloitusta edeltävä tapahtuma on pääsiäisen viettäminen. Se vietetään kuukauden neljännentoista päivän iltana tarkoin Jumalan antamien ohjeiden mukaisesti. Pääsiäisen viettämisen symbolinen merkitys saa erityistä painoarvoa: Joosuan kirjan tapahtumat heijastelevat Egyptistä lähdön tapahtumia. Pääsiäisjuhla tuo mieleen kymmenennen vitsauksen yön (2. Moos. 12), jolloin Herran enkeli surmasi kaikki Egyptin esikoiset ja säästi israelilaiset. Tätä seuraa Egyptistä lähtö, Kaislameren ylitys ja matka erämaan halki.

Toisen sukupolven kertomus sen sijaan alkaa erämaasta, jatkuu Jordanin ylittämisellä, sisältää ympärileikkauksen ja pääsiäisen viettämisen sekä johtaa ratkaisevaan hetkeen, jolloin on odotettavissa toinen Herran ihmeellinen väliintulo Israelin vihollisia, Kanaanin asukkaita, vastaan. Yhdessä kaikkien edeltävien tekojen kanssa pääsiäisen viettäminen merkitsee uuden aikakauden alkua Israelin historiassa.

Lisäksi pääsiäisjuhla viittasi uhrilammassymbolin kautta israelilaisten vapautukseen Egyptin orjuudesta. Se osoitti myös eteenpäin esikuvien täyttymykseen Jumalan Karitsassa (Joh. 1:29, 36; 1. Kor. 5:7; 1. Piet. 1:18-19), joka lunasti meidät synnin orjuudesta. Herran ehtoollisella, ennen kuin Jeesus antoi itsensä täydelliseksi uhriksi, hän muutti pääsiäisen kuolemansa muistoksi (Matt. 26:26-29; 1. Kor. 11:23-26).

Pääsiäinen ja Herran ehtoollinen kertovat kuitenkin vielä kirkkaammasta todellisuudesta: lunastetun kansanjoukon siirtymisestä taivaalliseen Kanaaninmaahan.

Ilmestyskirjan kirjoittaja Johannes kuvaa vertauskuvalliset Kaislameren ja Jordanin ylitykset, ja sen, kuinka kansanjoukko on Jumalan valtaistuimen edessä (Ilm. 4:6; 7:9-10) viettämässä pääsiäisen ja Herran ehtoollisen täyttymystä (Matt. 26:29; Ilm. 19:9).

Millä tavoin voimme pitää ristin todellisuuden aina edessämme silloinkin, kun emme vietä ehtoollisjuhlaa?

UUDIS- TUMISEN ALTTARIT

Mikä oli Joosuan motiivi rakentaa alttari Herralle? Lue Joos. 8:30-31. Vertaa 5. Moos. 11:26-30 ja 5. Moos. 27:2-10.

Patriarkkojen aikana alttarit olivat merkkejä heidän pyhiinvaelluksensa reitillä. Niistä tuli konkreettisia merkkejä siitä, että he olivat vallanneet Jumalan lupaamaan maan. Pystytämällä alttarin israelilaiset todistivat nyt esi-isille annettujen lupauksen täyttymisestä. Tässä tapauksessa alttarin pystyttäminen on Mooseksen antamien ohjeiden täyttämistä (5. Moos. 11:26-30; 5. Moos. 27:2-10).

Joos. 8:30-35 on merkittävä osa kirjan koko teologisen sanoman muotoutumisessa. Yhdistämällä yhden kaikkein karneimmista ja väkivaltaisimmista kertomuksista (sota) johonkin täysin erilaiseen – liiton vahvistamiseen (Jumalan palvonta) – Joosua vie meidät takaisin yhteen tärkeimmistä teologisista teemoista, jotka näimme jo kirjan alussa: Joosuan tehtävänä on johdattaa Israel elämään kuuliaisena liiton mukaisesti (Joos. 1:7). Näin myös kuvataan Joosua kirjan lopussa (Joos. 24).

Sodankäynnin ja valloituksen tärkeydestä huolimatta on olemassa jotain vielä tärkeämpää: uskollisuus Jumalan lain vaatimuksiin kohtaan. Valloitus on vain yksi askel Jumalan Israelia koskevan suunnitelman täyttymisessä ja koko ihmiskunnan palauttamisessa entiselleen. Uskollisuus Tooran määräyksille muodostaa lopullisen kysymyksen ihmiskunnan kohdalta. Joosua kirjoittaa lain jäljennöksen suurille, valkeaksi kalkituille kiville, jotka eroavat alttarin kivistä (vrt. 5. Moos. 27:2-8). Näin kivet, jotka todennäköisesti sisälsivät kymmenen käskyä, muodostivat alttarin läheisyydessä erillisen muistomerkin, joka muistutti israelilaisia jatkuvasti liittoon sisältyvistä etuoikeuksista ja velvollisuuksista.

Joosua on esikuva Jeesuksesta, jonka tehtävänä oli muun muassa johtaa ihmiskunta takaisin Jumalalle kuuliaiseksi. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi hänen oli ryhdyttävä taisteluun pahuuden voimien kanssa. Hänen perimmäinen tavoitteensa oli täyttää liiton vaatimukset meidän puolestamme: "Ovathan Jumalan lupaukset, niin monta kuin niitä on, saaneet hänessä vahvistuksen. Siksi mekin vastaamme hänen kauttaan: 'Aamen', Jumalan kunniaksi." (2. Kor. 1:20.).

KIVEEN KIRJOI- TETTU

Lue Joos. 8:32-35. Mitä näissä jakeissa kuvattu teko tarkoittaa, ja mitä sen pitäisi kertoa meille tänään?

Ebalinvuori mainitaan vain Viidennessä Mooseksen kirjassa (5. Moos. 11:29; 5. Moos. 27:4, 13) ja Joosuan kirjassa (Joos. 8:30, 33). Garisiminvuoren ohella se oli paikka, jossa liiton siunaukset ja kiroukset lausuttiin. Tarkemmin sanottuna, 5. Moos. 11:29 ja 5. Moos. 27:4, 13 mukaan Ebalinvuoren oli määrä olla kirousten paikka. Täällä israelilaisten oli määrä seistä liitonarkun molemmin puolin pappien läsnä ollessa (Joos. 8:33). Toinen ryhmä seisoi Ebalinvuorta kohti, toinen Gerisiminvuorta kohti. Tässä he esittivät symbolisesti kaksi mahdollista tapaa suhtautua liittoon. Sinne tuodut uhrin viittasivat Jeesukseen, joka otti päälleen kaikki liiton kiroukset, jotta kaikki, jotka uskovat häneen, voisivat nauttia sen siunauksista (Gal. 3:13; 2. Kor. 5:21).

Miksi oli välttämätöntä kirjoittaa kopio liitosta muistomerkkiin, joka oli kaikkien nähtävissä? (Ks. 5. Moos. 4:31; 5. Moos. 6:12; 5. Moos. 8:11, 14; 2. Kun. 17:38; Ps. 78:7.)

Meillä ihmisillä on taipumus unohtaa. Arkielämäämme tungetaan yhtä hämmentävämpiä vaatimuksia yhä lyhyempinä ajanjaksoina. Unohdamme väistämättä asioita, jotka eivät koko ajan toistu. Jokaisessa ehtoollisjumalanpalveluksessa meillä on erityinen tilaisuus omistaa itsemme uudelleen Herralle ja uudistaa sitoutumisemme liittoon hänen kanssaan. Nämä tilaisuudet olisi hyvä nähdä paitsi mahdollisuuksina yksilölliseen uudelleen vihkiytymiseen Jumalalle myös tilaisuuksina, joissa voimme yhdessä uudistaa uskollisuutemme Jumalalle. Yhä yksilökeskeisemmässä yhteiskunnassa meidän on löydettävä uudelleen se voima, joka on kuulumisessa yhteisöön, jolla on sama maailmankatsomus, samat arvot ja sama usko sekä sama tehtävä.

Kuinka helppoa sinun on kiireessä ja elämän hälinässä unohtaa Herra ja pyrkiä tekemään asioita omassa voimassasi? Miksi se on niin helppoa, varsinkin kun asiat sujuvat hyvin?

HÄNEN LÄSNÄ- OLONSA KAIPUU

Lue Joos. 18:1-2. Minkä vuoksi Joosua keskeytti maan jakamisen?

Sen jälkeen, kun on kuvattu kahdelle Jordanin länsipuolen suurimmalle heimolle ja Manassen puolikkaalle heimolle jaetut alueet, kuvataan seurakunnan kokoontuminen Siilossa, jossa maa jaetaan jäljellä oleville seitsemälle heimolle.

Pyhäkön, "asumukseni", perustaminen edustaa Jumalan lupauksen täyttymistä asua kansansa keskellä (2. Moos. 25:8; 3. Moos. 26:11-12) ja paljastaa kirjan keskeisen teeman: Jumalan läsnäolo Israelin keskellä on mahdollistanut maan haltuunoton ja tulee olemaan jatkuva siunauksen lähde Israelille ja heidän kauttaan koko maailmalle (1. Moos. 12:3). Jumalan palvonta on keskeisessä asemassa ja etusijalla, jopa maan valloitusta ja jakamista tärkeämpi! Pyhäkön ja myöhemmin temppelin läsnäolon olisi aina pitänyt auttaa kansaa ymmärtämään Jumalan läsnäolo heidän keskuudessaan ja heidän velvollisuutensa noudattaa liittoa.

Lue Hepr. 6:19-20; Hepr. 9:11-12 ja Hepr. 10:19-23. Mitä me kristityt, joilla ei ole maallista pyhäkköä, jossa Jumala oli fyysisesti läsnä, voimme oppia Joosualta?

Pyhäkön tuleminen mukaan kuvaan ei pitäisi tulla äkillisenä yllätyksenä, koska pyhäkön teema on ollut läsnä Joosuan kertomuksessa liitonarkun kautta. Se oli kaikkeinpyhimmän keskeinen kaluste, ja se leimasi kirjan kahta ensimmäistä osaa: ylitystä ja valloitusta. Sijoittamalla ilmestysmajan pystyttämisen maanjaon keskipisteeseen Joosua osoittaa nyt, että koko Israelin elämä pyöri pyhäkön, Jahven maallisen päämajan, ympärillä.

Meille kristityille, jotka elämme vertauskuvallisen suuren sovituspäivän täyttymyksen aikaa, on vieläkin tärkeämpää suunnata katseemme taivaalliseen pyhäkköön, kun jatkamme kamppailuamme nykyaikaisia jättiläisiä vastaan, jotka haastavat uskomme, toivomme ja hengellisen perintömme. Kun luotamme jatkuvasti Kristuksen ristillä ja taivaallisessa pyhäkössä suorittamaan työhön, voimme odottaa uskossa aikaa, jolloin Jumala jälleen kerran asuu kansansa keskuudessa, mutta tällä kertaa ikuisesti. (Vrt. Ilm. 21:3.)

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 2, s. 95–96 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 481–483.

”Moosekselta saatujen ohjeiden mukaisesti pystytettiin suurista kivistä muistomerkki Eebalin vuorelle. Näihin ennalta kalkittuihin kiviin piirrettiin laki – ei vain niitä kymmentä käskyä, jotka julistettiin Siinailla ja kaiverrettiin kivitalouhiin, vaan myös Moosekselle annetut lait, jotka hän oli kirjoittanut kirjaan. Tämän muistomerkin viereen rakennettiin luonnonkivistä alttari, jolla suoritettiin uhreja Herralle. Oma merkityksensä oli silläkin, että alttari pystytettiin juuri Eebalin vuorelle, missä kirouskin lausuttiin. Tämä korosti sitä tosiasiaa, että Israel oli rikkomalla Jumalan lain langettanut ylleen Jumalan vihan ja olisi heti joutunut kärsimään ansaitsemansa rangaistuksen ilman Kristuksen sovitusyötä, jota uhrialttari kuvasi.” (2AO 96.)

”Mutta ehtoollistoimituksen ei tullut olla surutilaisuus. Se ei ollut sen tarkoitus. Kun Herran opetuslapset kokoontuvat hänen pöytänsä, heidän ei tule ajatella ja valitella puutteitaan. Heidän ei tule mietiskellä mennyttä uskonnollista kokemustaan, olkoonpa se ollut kohottava tai masentava. He eivät saa muistella erimielisyyksiään toistensa kanssa. Tämä kaikki kuuluu valmistavaan toimitukseen. Itsetutkistelu, syntien tunnustaminen ja erimielisyyksien sopiminen on jo tapahtunut. Nyt he tulevat kohtaamaan Kristusta. Heidän ei tule seisoa ristin varjossa, vaan sen pelastavassa valossa. Heidän on avattava sielunsa Vanhurskauden auringon kirkkaille säteille.” (5AO 212.)

Keskustelunaiheita:

1. Mitä sinulle merkitsee se, että etsit ensin Jumalan valtakuntaa? Miten tämä periaate muokkaa jokapäiväistä elämääsi?
2. Tarkastele vastaustasi keskiviikon viimeiseen kysymykseen siitä, kuinka helppoa on unohtaa Herra päivittäisen kiireen keskellä. Keskustelkaa siitä, miksi se on niin helppoa. Millaisia ratkaisuja on olemassa?
3. Jeesus toimittaa ylipapin tehtävää taivaallisessa pyhäkössä. Miten tämä vakaumus voi olla jatkuva toivon ja voiman lähde? Miksi tieto siitä, että juuri Jeesus on esirukoilemassa (Hepr. 7:25) puolestamme, auttaa ymmärtämään, kuinka hyvä uutinen hänen työnsä taivaallisessa pyhäkössä on, erityisesti nyt, suuren sovituspäivän täyttymyksen aikana?